

OLGA VAN DER MEER

De puzzel voltooid

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

‘Hè verdraaid, hang je nou nog voor die tv? Ik had gezegd dat je je kamer moest opruimen.’ Amanda Veerman wierp een geïrriteerde blik op haar zestienjarige dochter Elvira, die met de afstandsbediening in haar handen onderuit gezakt op de bank zat.

‘Ja, ik doe het zo,’ zei Elvira met haar blik strak op het scherm gericht.

‘Dat zei je een halfuur geleden ook. Kom op nou, je hebt ook je huiswerk nog en vanavond moet je naar de handbaltraining.’

‘Ik zeg toch dat ik het zo doe. Allemachtig, altijd dat gezeur hier!’

Kwaad gooide Elvira de afstandsbediening op tafel en stampvoetend liep ze de kamer uit. Een harde knal van een dichtgegooide deur bewees dat Elvira inderdaad naar haar eigen kamer ging, maar Amanda betwijfelde sterk of ze daar ging doen wat ze moest doen, namelijk opruimen en huiswerk maken. Waarom hadden middelbare scholen van die onmogelij-

ke tijden, die ervoor zorgden dat pubers vaak overdag thuis waren? Schooldagen die van 's morgens negen tot 's middags vijf uur zouden duren, leken Amanda een zaligheid.

Even later denderde er keiharde muziek door het huis. Dezelfde muziek die even daarvoor op de televisie in de huiskamer te horen was geweest, concludeerde Amanda. Elvira had dus besloten in haar eigen kamer verder te kijken. Waarschijnlijk lag ze nu languit op haar bed te niksen.

Amanda haalde gelaten haar schouders op. Het viel absoluut niet mee, een dochter in de puberteit. Twee dochters zelfs, want de vijftienjarige Alexandra wist er tegenwoordig ook aardig raad mee.

Maar waar de vroeger zo rustige Elvira de laatste tijd om niets uitbarstte en een grote mond opzette, werd de normaal gesproken zo spontane en vrolijke Alexandra steeds stiller. Die zat eigenlijk alleen nog maar op haar eigen kamer als ze thuis was. Elvira leek er juist een sport van te maken om zoveel mogelijk in de huiskamer te bivakkeren en haar huisgenoten het leven zuur te maken. Amanda wist niet om welk gedrag ze zich meer zorgen moest maken.

Enfin, ze zou zich er maar niet al te druk om maken. Als consequente opvoeder zou ze nu naar haar dochters kamer moeten gaan, de tv uitzetten en haar afstandsbediening in beslag moeten nemen tot Elvira haar taken uitgevoerd had, maar dat zag Amanda absoluut niet zitten. Ze wist precies tot wat voor scène dat zou leiden en dat was het haar niet waard. Met het verstrijken der jaren zou haar opstandige gedrag vanzelf wel overgaan. Dat hoopte ze tenminste.

De herrie negerend liep Amanda naar de eerste verdieping van hun riante, vrijstaande huis. De jongste telg van het gezin, Bennie, had inmiddels zijn middagslaapje achter de rug.

‘Hallo, jochie, kom je bij mama?’ Uitnodigend strekte Amanda haar armen naar hem uit. Nog een beetje suf van de slaap liet de peuter zich tegen haar aan vallen. Met een intens geluksgevoel tilde Amanda hem op. Dit kleintje haalde het beste in haar naar boven en vergoedde veel van de kuren van zijn grote zussen.

Ze hadden niet bepaald een standaardgezin, peinsde ze terwijl ze Bennie een schone luiertrekant trok en hem wat opfriste. Als tweeën-

twintigjarige was ze zwanger geraakt van Elvira, net nadat Rudi en zij getrouwd waren. De portiekwoning die ze toen huurden, was klein en ingericht met tweedehands spulletjes, maar dat deed aan hun geluk niets af. Ze genoten samen van de zwangerschap en maakten plannen voor de toekomst. Vijftien maanden na Elvira kwam de tweede dochter, Alexandra. Met opzet vlak achter elkaar, omdat Amanda en Rudi dat leuker vonden voor hun kinderen. Jarenlang leek hun gezin compleet, tot Amanda na tien jaar opnieuw de kriebels kreeg. Haar dochters werden groter, gingen iedere dag naar school en leken haar steeds minder nodig te hebben. Rudi had inmiddels een uitstekende baan als bedrijfsjurist, het huis waar ze naartoe verhuisd waren, leek in niets op hun kleine portiekwoning, en ze kreeg een werkster voor de grote huishoudelijke klussen. Amanda twijfelde in die tijd of ze een baan zou gaan zoeken om een nieuwe invulling aan haar dagelijkse leven te geven, maar tegelijkertijd realiseerde ze zich dat ze er nog niet aan toe was om afscheid te nemen van deze belangrijke periode in haar leven. Het liefst wilde ze het allemaal nog een keer meemaken, nu als volwassen, stabiele

vrouw en niet als té jonge, overbezorgde moeder. Het duurde een tijdje voor Rudi met haar plannen instemde, maar toen hij eenmaal zo ver was, duurde het niet lang voor hun gezin werd uitgebreid met een zoon, Timo. Twee jaar later volgde Bennie, de hekkensluiter. Hier zou het bij blijven, besloten Amanda en Rudi eenparig. Ze hadden twee gezonde dochters en twee gezonde zonen, mooier kon het niet. Rudi begon met een studie naast zijn toch al drukke baan, omdat hij zich wilde blijven ontwikkelen. Amanda stortte zich vol overgave opnieuw op haar rol van moeder. Ze moest weer naar het consultatiebureau, liep nachtenlang door het huis met een brullend kind op haar armen, kocht weer middeltjes die de pijn van doorkomende tandjes moesten verzachten en verdiepte zich opnieuw in kinderboeken. En ze genoot van iedere minuut. Het was net of ze twee verschillende gezinnen had. Aan de ene kant haar dochters met hun verliefdheden, huiswerk en de drukte om hun uiterlijk, en aan de andere kant twee kleintjes, die voortdurende zorg nodig hadden. Beide kanten hadden hun charme en Amanda klaagde absoluut niet over haar leven. Ze hadden het goed met zijn zessen. Fi-

nancieel ging het hun voor de wind, ze waren allemaal gezond en haar huwelijk met Rudi barstte dan wel niet van de romantiek, maar ze waren nog steeds graag bij elkaar. De heftige verliefdheid van vroeger was verdwenen, maar de band die daarvoor in de plaats was gekomen, was minstens zo belangrijk. Kortom, alles liep prima binnen hun gezin.

Alleen was het jammer dat Elvira tegenwoordig van die kuren vertoonde en dat Alexandra zich steeds meer in zichzelf op sloot, maar dat hoorde er nu eenmaal ook bij. Vergeleken bij anderen hadden haar dochters een behoorlijk heftige puberteit, had Amanda gemerkt, maar je had als ouders nu eenmaal niet alles in de hand. Vroeger waren ze allebei heel makkelijk geweest, waardoor het nu misschien ook erger leek dan het was. Amanda probeerde hun negatieve gedrag zoveel mogelijk te negeren en hield zichzelf voortdurend voor dat dit van voorbijgaande aard was.

Met Bennie in zijn buggy wandelde ze naar de basisschool waar de vierjarige Timo sinds kort op zat. Ze genoot van het voorjaarszonnetje en van het feit dat ze niet behoefde te stressen en te haasten om op tijd bij de deur van school te staan, wat ze bij veel andere moe-

ders wel zag. De meeste vrouwen hadden tegenwoordig een baan naast hun gezin, maar daar had Amanda nooit naar verlangd.

Over een paar jaar misschien, als Bennie ook naar school zou gaan. Maar niet meer dan zo'n twaalf uur per week, besloot Amanda al bij voorbaat. Ze zag er het nut niet van in om constant te moeten haasten en om zo'n strak schema te moeten hanteren als ze vaak hoorde van de andere moeders. Een onverwachte vrije dag van school of een ziek kind was genoeg om paniek te doen uitbreken. Dat wilde ze niet. Ze wilde ruimte blijven houden om met haar kinderen onverwacht naar de speeltuin te gaan als het mooi weer was. Ze wilde 's middags spelletjes met ze doen in plaats van nog snel iets schoon te moeten maken. Ze wilde 's avonds een uitgebreid bad- en bedritueel voor haar kinderen, en ze niet snel in bed stoppen omdat ze verlangde naar een uurtje rust.

De juffrouw van Timo nam haar even apart toen ze de klas inkwam.

'Het gaat goed met hem,' verzekerde ze Amanda. 'Hij is alleen wel erg stil, vind ik. Uit zichzelf vertelt hij nooit iets, ook niet in de kringgesprekken. De wat dominantere kinde-

ren spelen de baas over hem en hij laat over zich heen lopen. Soms kan hij ineens heel fel uitvallen, maar meestal zit hij rustig in een hoekje te spelen. Is hij thuis ook zo of moet hij nog steeds wennen aan andere kinderen?’

‘Het zit in zijn karakter,’ zei Amanda met een glimlach naar Timo. Hij zat braaf op zijn stoeltje te wachten tot zijn moeder en juf uitgepraat waren. Bennie brabbelde vanuit zijn buggy vrolijk tegen zijn grote broer. ‘Thuis moet ik ook in de gaten houden dat hij niet ondergesneeuwd wordt door zijn grote zussen. Die twee hebben een veel grotere mond dan hij, waardoor hij altijd het onderspit delft. Ik moet dan echt voor hem opkomen.’

‘Misschien verandert dat als hij langer op school zit. Aan zijn hersens mankeert gelukkig niets, hij heeft alles heel snel door.’

‘Kijk, dat heeft hij nou van mij,’ grijnsde Amanda.

Met een omweg via de speeltuin, waar ze een uurtje met haar zoons speelde, slenterde ze later op haar gemak naar huis. Veel mensen zouden haar leven saai vinden, peinsde ze. Ze had haar gezin, haar huishouden en een kaartclubje waar ze iedere week een avond heen ging. Verder was ze voorleesmoeder bij Timo

op school en had ze het plan opgevat om lid te worden van de ouderraad. Haar grootste hobby was lezen. Een enkele keer gingen Rudi en zij een avondje uit en soms ging ze naar verjaardagen van familieleden of vrienden, maar het liefst was ze thuis. Het was allemaal weinig spectaculair en opwindend, maar het was háár leven en ze was er gelukkig mee.

Het was dinsdag, de enige dag in de week dat Rudi vroeg thuis kwam, omdat er dan 's avonds handbaltraining was. Hij was zelf een fanatiek speler en trainde sinds een jaar ook het team waar Elvira en Alexandra in zaten. Rudi handbalde al vanaf zijn jeugd en omdat Amanda sinds het begin van hun huwelijk ieder weekend naar zijn wedstrijden ging kijken, waren Elvira en Alexandra met die sport opgegroeid. Als vanzelfsprekend waren ze ook lid geworden van de club, net zoals dat nu ook van Bennie en Timo werd verwacht als ze er de leeftijd voor zouden hebben. Op dinsdagavond zaten ze altijd klokslag halfzes aan tafel, want om zeven uur vertrok Rudi met zijn dochters naar het veld en hij wilde beslist niet met een volle maag aan de training beginnen. Amanda vond het geen probleem om zich daar